

**Frimurare-visor. Sjungas efter
sina särskilta behageliga
melodier. =Anon.= ...**

Torpadius, Johan Israel,

1700-1829 81 Cx2 Br. 1759

TORPADIUS, J. J.

Nitt. Sv.
Sällsk.
P. 11
1700-1820
1759

FRIMURARE- VISOR.

*Sjungas efter sina särskilda behageliga
Melodier.*

22

STOCKHOLM,
Tryckte hos ANDERS JAC. NORDSTRÖM,
1799.

22

N:o I.

F RUKTA Gud och Kongen ära,
 Nästan som sig sjelf ha kär,
 Okränkth lyda Lagens lära,
 Undfly alt hvad lastbart är,
 Billigt tänka, tala, göra,
 Höra, pröfva, döma rätt,
 Aldrig svek på tungan föra,
 Det är Brödrens lefnads-sätt.

2. Trycktas nöd och oro lisa,
 Enkor, faderlösa barn,
 Utan affigt hjelp bevisa,
 Anse vinst mot dygd som skarn,
 Flärd och högmod icke tåla,
 Skilja sant från skrymteri.
 Är at nog fullkomligt måla
 Hela vårt Frimureri.

3. Enighet och trohet pläga,
 Ej med smikran vänskap bry,
 Det förtrodda aldrig säga,
 Afund, kif och buller sky,
 Frihet utan sjelfsväld öfva,
 Nyttja städs et nöjsamt lif:
 Det är alt hvad vi behöfva
 Nämna om vårt tidsfördrif.

N:o II.

D U, som Försynens nåd föraktar,
 Och efter verldslig ynnest traktar,
 Kom när dit samvet vaknar opp;
 Kom se hvad sinnes lugn vi äge,
 Som Himlens styrsel vörda pläge,
 Och hafve uti Gud vårt hopp.

2. Du som med Mammons guld kan skryta,
 Ack om du fick des värde byta,
 Mot våra sinnens rolighet,
 Hur skulle du slik skatt berömma,
 Och alt dit forna slagg fördömma,
 Som blott en glitrand' uselhet?

3. Du som med falskhet andra löner,
 Och sjelf deraf din ofärd röner;
 Ej utaf vänskaps nöjen vet;
 Hur lycklig skulle du dig funna,
 Om äfven du en gång kund' hinna,
 At se vår frögd och enighet.

4. Du som en lastbar lefnad förer,
 Om den en gång dit sinne rörer,
 Och du en bättrings längtan får,
 Så märk på ofs at dygdig blifwa:
 Det enda kan en glädje gifwa,
 Som motgång icke rubba när.

5. J alle, J som ofs förföljen,
 Samt J, som hemligt hatet döljen,
 Lät oskuld bli från klander fri:
 Vi svärje vid vår Murar-åra,
 At singen J vår kunskap lära,
 J skullen våra vänner bli.

N:o III.

BORT den med våld alt til sig rövvar,
 För Himlen ingen vördnad har,
 Den enkor och des barn bedröfvar,
 Den andras gods med ränkor tar!
 Bort lögn och svek! den orätt gör,
 Ej slipper in om denne dör.

2. En illa sinnad får ej tråda,
Igenom vår tilslutna dör:

I menlöshet skal man sig kläda,
Ty dygden all vår prydnad gör.
Ren vänskap bor i hjertats grund.
Och tyfthet binder allas mund.

3. Lägg högmod, rang och höga titlar,
Guld, slåt och lyckans glitter ned,
Det ej vår hog och öron kittlar;
Bland bröder brukas bättre sed.
Ty företrdde fins ej här,
Som ej på dygden grundat är.

N:o IV.

ARBETER fritt, J Murar-bröder,
Den grund J redan börjat på;
Ty bygnad, som på dygd sig stöder,
Skal trygg mot tid och skiften stå.
När äldren annat alt förtär,
Vårt tempel dock sin prydnad bär.

2. Til arbets-lön vi ej begära,
Guds, rikdom, ära, slåt och prakt;
Dock hvad ofs himlen täcks beskära,
Vi vörde såsom från des magt:
Et nöjsamt sinne blir vår del,
Skönt lyckan gäfsve vidrigt spel.

3. Om afund skull vår ro förtryta,
Det icke våra tankar bryr;
Vi vilje dock ej nöje byta,
Med den som för vår oskuld skyr:
Vår konst, vår frögd, vår enighet,
Skal bli för den en hemlighet.

N:o V.

SOLO.

Förnöjd at vara lofligt är,
När oskuld parar sig med frögden;
När man för Himlen vördnad bär,
Och fäster alt sit hopp vid Högden;
Behöfves ingen sorgedrägt,
Och sig onödigt sjelf at plåga:
Sin nåd den Högste til oss sträkt,
Vi så desz gåfvor nyttja våga.

CHORUS.

2. Så låtom oss, när det kan ske,
Och medan vi oss frögda kunnat,
Hvar annan nöjde, glade se,
Och drufvans ljufva smak förkunna:
Kom drickom på vårt gamla sätt,
Förnuftigt, måttligt och som vänner:
Den skrymta vil, sig skickar slätt:
Bland oss man ingen sådan känner.

SOLO.

3. At sjelf sin lefnad göra svår,
Kan man för största dårskap skatta,
Skönt jag ej altid lefva får,
Må jag fördenskul aldrig skratta?
Skal jag mig göra sjelf til träl,
Och villigt egna bojor bära?
En Himla-bild, en ädel själ,
Skal den af sorg sig sjelf förtära?

CHORUS.

Så låtom oss, &c.

So-

SOLC.

4. Låt den som lastbar lefnad för,
 För straffet frukta, darra, bäfva;
 Men den sig högsta vinning gör,
 At efter dygdelönen sträfva,
 Han alltid mild och glättig går,
 Den väg som up til äran leder:
 Hon gifver honom nögdä år,
 En billig lön för tücka seder.

CHORUS.

Så låtom oss, &c.

N:o VI.

VÄLKOMMEN du, som har i dag
 Vårt värda sällskap velat öka,
 Du prisa skal vårt sälla lag,
 Då du vår lefnad får försöka;
 Om blott af förvett du gjort rön,
 Så skal förundran bli din lön.

2. Här ser du dygd från skrymtan ren,
 Hur den med egna färgor prälar;
 Här finnas inga villo-sken,
 Och iutet gift i gylcne skålar;
 Här ser du konst förutan gräl,
 Och frihet, dygdens egen träl.

3. Här finner du den rena tro,
 Som vänskap utan svek bör äga;
 Här ser du hur i menlös ro,
 Vi utan öfverflöd ojs pläga:
 Kom, lät vår ära och vår frögd
 Få äfven göra dig förnögd.

) (4

4. Din

8

4. Din hitkomst almän fögnad ger,
At alle Bröder, du här finner:
I hopp man ren den fögnad ser,
At du i konsten framsteg vinner.
Vi slute med den önsknings skål:
Haf dygden til dit systemål!

N:o VII.

Du kloka värld, som tror dig veta,
Uti hvad ämne vi arbeta,
Och hvad hos oss för händer är,
Säg, hvad är dygden i dit tycke,
Om ej at Himlens mäster stycke?
Och hon är den vi dyrke här.

2. Et verk, som är så stort och vördigt,
Ha vi ej hunnit bygga färdigt
På tre förflutne hundra år:
Des värde kan du däraf finna,
At vi så långt ej kunnat hinna,
At icke mera återflår.

3. At sig betänksamt kunna styra,
At hämma lasten i sin yra,
Ej hata menlöft tidsfördrif,
At hat och oförrätter glömma,
At nästans nöd och fara ömma,
Se sådant gör vårt nögda lif.

N:o VIII.

Vi åt dygden tempel bygge,
Och åt lasten fänge-hus;
För all storm vi äre trygge,
Ty vår grund byggs ej på grus:
Tadleskott och afunds pilar,

Ej

Ej på våre murar rå;
Nej, mot alla olycks ilar,
Skola de dock faste stå.

2. Ingen kan den frid förstöra,
Som vårt rena samvet ger,
Smädord kunna ofs ej röra,
Af den som vårt ljus ej ser.
När en blind om färgen dömmar,
Purpurn namn af svarta får:
Aldrig den vår glans berömmar,
Som i villa mörkret går.

3. Vänskap och förtrolig lefnad,
Som vårt samfunds styrka är,
Har af enighet sin trefnad,
Derom äldren vitne bär:
Andras hat ofs ej bedröfvar:
Ty då tvedrägt, list och krig,
Dem all frid och lugn beröfvar,
Brödren fridsamt glädja sig.

4. Alltså lät ofs denne dagen
Som här almänt firas plär,
Vörda den förenings lagen,
Som så ljusva frukter bär:
Lät ofs frögdas åt den lycka,
At vår gamla redlighet,
Skönt ofs ovän ville trycka,
Dock af inga skiften vet.

5. Tage hvar sit glas i handen,
Til et teken af vår frögd,
Sjungom om de vänskapsbanden,
Som en Murar-Bror gör nögd.
Lefve alle våre bröder,
Som på hela jorden fns,

Ofer,

Öster, väster, norr och söder!
Bättre skäl jag icke mins.

N:o IX.

OM någon frågar oss, och längtar til at veta,
Hvad det för samling är, som visar sig i dag;
Kan gifvas detta svar: vi Murar-Bröder heta,
Vårt band är enighet, och dygden är vår lag:
Vår drägtär renhets glans, samt skönhet, vett och styrka,
Vår prydnad och vårt ljus, den kraft vi almänt dyrka.

2. Förtrolighet och frögd i våra samkväm trifvas,
Vi ha vid måttlig spis, och litet vin vår ro.
Fast Systrar kunna ej uti vår verkstad gifvas,
De dock med vördnad få i våra hjertan bo.
Til tecken af det lof, de ha i våra tankar:
Kom drickom deras skäl, i bästa vin som vankar.

N:o X.

TÄCKA Kön man ser er äga
Alt det vi högt skatta pläga,
Skönhet, vett och annat mer:
Skönt vår dör för er tillslutes,
Mången suck för er utgjutes;
Hjertat öppet är för er.

2. Alt det som er kan behaga,
Kunne vi med oss intaga,
I vårt fria Murar-lag.
Alt gemensamt af oss äges;
Men om eder endast säges:
Den är min, den älskar jag.

3. Eder fdgring i vårt tycke,
Är et Himlens mästestycke;
Största prydnad jorden bär.

Öfver

Öfver alt man er tilbeder,
 Aldrig man dock älskar eder
 Någonsteds jä rent som här.

4. Skulle det en gång så hända,
 At de sig ifrån ofs vända,
 Hjertat dock ej hårdhet tål.
 De ofs ock all sälhet unna:
 Men vi endast det förkunna,
 At vi dricke deras skål.

N:o XI.

TÄCKA Kön, som fägnar jorden,
 Fast er åsyn saknas här,
 Ingen Murar-Bror är vorden,
 Som för er ej vördnad bär.
 Den som dygdig kärlek tror,
 Den som vänskap ömt vet sköta,
 Lasten ner til afgrund stöta,
 Är en värdig Murar-bror.

2. Fäfängt söker man at röja,
 Hvad en evig tystnad gömt.
 Blott vi ofs deraf förnöja,
 När man vidrigt om ofs dömt:
 Göra ingen man förtret,
 Konst och vetenskaper främja,
 Lasten i sin yrsel tämja,
 Är vår hela hemlighet.

3. Billigheten alltid följa;
 Vara vän i lif och död;
 Aldrig sig i faran dölja;
 Aldrig frukta någon nöd:
 Aldrig göra falska språng;

Låta städs förnuftet råda:
 Felar man, det är af våda:
 Således är man Franc-Maçon.

N:o XII.

UTI vänskap redligt tänka,
 Uti sällskap vara nögd,
 Goda seder aldrig kränka,
 Uti oskuld söka frögd,
 Tvinga vilja och begär,
 Vår förnämsta lära är.

2. At med cirkel, lod och snöre
 Mäta stegen, som vi gå;
 Och ej frukta således före
 Vägen den vi klifve på;
 Jämka så at alt blir rätt,
 Är vårt hela vandrings-sätt.

3. Men hvad gagnar, at för andra
 Nämna hur det tilgår här?
 De då torde derpå klandra,
 At man eget rosa plär;
 Nog at vi den lyckan få
 Veta det de ej förstå.

N:o XIII.

'AT drufvors tårar vi ej gråta;
 Fast här ej lides Bacchi grål:
 Hvi skulle man ej kroppen låta
 Med sinnet fögnas och må väl?
 Vår måttlighet har ju ej del
 Deri at missbruk är et fel.

2. Det tåcka Könet plä vi vörda,
 Fast flyktig älskog ej förmår,
 At lägga på vår frihet börda:
 Et ärbart lof det af oss får:
 Förnuftig kärlek är en dygd,
 Den dyrke vi förutan blygd.

3. Men kom, du röda saft som gifver
 I samqväm någon munterhet,
 Du som en fåfäng sorg fördrifver,
 När man dig lagom nyttja vet,
 Uplifva hvar som öger mål,
 At tolka tåcka könets skäl.

N:o XIV.

SOLO.

LEFVE våre frie Murar-bröder!
 Om vår Orden sägas kan:
 Den på dygd sig grundar och sig stöder,
 Hvar och en är ärlig man.

CHORUS.

2. Vörder, lyder Gud och Kong och Lagen!
 Den som i vår Orden blir intagen,
 Är en trofast redlig vän,
 Hjelper och blir hjälpt igen.

SOLO.

3. Krönte Hufvun, store, lärde Männer,
 Vackre Prester, Bonden med,
 Omgås här som bröder och som vänner:
 Det är en urgammal sed.

CHO-

CHORUS.

4. Man ej öfver fländ och skatter yfves,
 Och på grälars sätt ej håren klyfves.
 Man har nöjen, menlös ro,
 Ärligt hjerta, riktig tro.

SOLO.

5. Lefve alle våre Bröder sälle!
 Vi nu dricke deras skål.
 En och hvar af oss sit glas framställe:
 Dricke hvad man dricka tål!

CHORUS.

6. Lefve, lefve våre vänner alle,
 Som vi rätte Murar-Bröder kalle!
 Lefve den som redlig är,
 Det förtrodda hos sig bär.

N:o XV.

FRIMURAR-Bröder J,
 Som lären och arbeten,
 Lät sorgen borta bli.
 Och lifvet nyttja veten.
 Gen trefalt tekn til
 Med våra glas i saft båd hvit och röder,
 At man gemensamt dricka vil,
 En skål för våra Bröder.

2. Vår verld nyfiken är
 Hvad arbeten vi drifva,
 Men afundsmannen lär
 Dock lika kloker blifva.

Han fåfängt grundar på,
 Vår hemlighet, ehur han sig vil skicka
 Skal han en gång ej veta få
 Hur våra Bröder dricka.

3. Man Kungar, Furstar ser,
 Som Brödrens antal öka,
 Och andra stora fler,
 Som Murar-namnet söka,
 Och til at Förklädt få,
 Lagt vapnen af och räknat sig för ära,
 At i vår rena vänskap stå
 Och namm af Bröder bära.

4. Den fordna tidens lott
 Än den, at oss försvara,
 At alt förnuftigt godt
 Och billigt måste vara;
 Med frihet utan tvång,
 Der samqväm hålls af äkta Murar-Bröder;
 Ty drickom skåten än en gång
 Som glädje bland oss föder.

5. Hvar en på kädje vis,
 I hand sin granne håller,
 Och offerar Himlen pris,
 Som vår förening väller.
 Det ingen tvekan tål
 På alla rum der Sol går up och neder,
 Har våra Murar-Bröders skäl,
 Förtjent den första heder.

 N:o XVI.

FRIMURERI, du ädla lära;
 Du leder oss uppå de spår,
 Som föra, när man varsamt går
 Omsider til en verklig ära:
 Du underrättar, hur man skal
 På säker grund den boning bygga;
 Der vi för undergång och fall
 Beständigt kunna lefva trygga.

2. Kom, värda bröderskap i Norden;
 Stäm in med en förenad frögd,
 För det vår dyra Murar-slögd,
 Blir idkad öfver hela jorden.
 Vår högsta fägnad vara bör,
 At man bland Svea-barn och Göther
 Af sjelfva dygden handtverk gör,
 Och den med största ömhet sköter.

3. Nå njut du fria konst all trefnad,
 Så här som uti andra land:
 Du enighetens ljufva band,
 Gif brödren rolig sammanlesnad,
 At de må mura år från år,
 Så länge Solen skin om dagen,
 Och Månen natten lysa får:
 Då blir vår afunds hop bedragen.

Inches 1 2 3 4 5 6 7 8
Centimetres 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

